

Etterpåenslig

Kjærlighetsdikt fra den andre siden av ekteskapet

Av Pirjo Krabye

Jeg ble separert påsken -91 – en setning på fem ord, et jordskjelv på alle livets områder – etter 14 års ekteskap. Jeg var blitt etterpå-enslig eller nyenslig. Ensomhetsfølelsen er tung når man skal være både mor og far, men knapt orker å være seg selv. Drømmen om og troen på et livslangt samliv ble, merkelig nok, ikke knust. Heller ikke tilliten til en Gud som ikke bryter et knekket siv og som er enkers forsvar. Det holdt hardt til tider, men Gud var der, hos en arbeidsledig, utenlandsk kvinnelig teolog og alenemor.

Sorgarbeid etter skilsmisse er ofte vanskelig i en menighetssammenheng. Det å være kristen har for meg vært både styrke og belastning. Gud tålte spørsmål, mas, raseri, bitterhet, men det gjorde ikke alle hans venner. Uforstand og omsorg fins både i det offentlige hjelpeapparatet og i en from bibelgruppe. Mange venner, spesielt gifte, forsvant eller ble stein til byrden. Men nye kom til, mange enestående foreldre, bokstavelig talt.

Bruddet mitt var ikke slik som en hjertesorg i ungdomstiden, men en offentlig sak med to små barn som tilskuere. Samtidig mindre offentlig: ingen dødsannonse, kondolanser, blomster, begravelse eller grav. Og et usynlig press på å «bli ferdig» – fort. Ferdig? Ferdig med et halvt liv, et helt ekteskap? Jeg var blitt en annen underveis, barna var til. Livet mitt kunne ikke nullstilles, men måtte bearbeides.

Og likevel, for å bli litt mer ferdig, begynte jeg to år senere å skrive dikt – ikke for å gi ut, hevne eller briljere, men nettopp for å bearbeide. Jeg som aldri hadde skrevet annet enn dagbok eller prekener, opplevde en voldsom vårfloam av dikt: nærmere 200 om «sorg uten blomster» – og et hundretalls andre dikt om alt dette rare som kalles liv.

Sorgdiktene fikk jeg først dele med noen nye venner jeg fant i KRAFT

(Kristen Aleneforeldreforening) og senere i mange andre fora. Tårer, gjenkjennelse, inspirasjon og ny innsikt ble oftest min dikterlønn. Og det er jeg glad for.

Skilt

*Da jeg tok bussen
til familierådgivning
den mørke våren
var det et sted hvor
jeg måtte snu hodet bort
man var alltid
litt for sen.*

*Der lyste det
med svovelbokstaver
som dommedagsprofeti
som helvetespreken:
«SKILT
og graving».*

*Kunne det virkelig
komme en dag
snart?
Da det lyste av meg
som graving
som kaldnålsradering*

*til alle og enhver
med svovelbokstaver:
SKILT
som dommedagsprofeti
som helvetespreken?*

*Angsten var så kvelende
at jeg overveide
å gå fra bussen
inn i butikken
og be dem ta ned
skiltet med
«SKILT
og graving»*

*Som om det hadde hjulpet meg
noe...*

Like før Emmaus

*Jeg trodde
det var Gud
som ledet oss sammen*

*jeg trodde
det var Gud
som ledet oss
gjennom Sivhavet og Sinai
gjennom Judea og Samaria.*

*Nå sier han
Gud leder ham
videre
uten meg.*

Må jeg tro på ham?

*Jesus
det er snart natt
og også du
vil gå videre
uten meg
ser det ut som.*

*Har du aldri ledet oss?
Har du aldri ledet meg?*

*O, bli hos meg!
Nå er det aftentid
og mørket stiger.*

*Jeg vil ikke til Emmaus
alene.*

Sår

*Herre.
Mitt sår
etter samlivsbrudd
er ikke et rent sår
som tiden leger.*

*Det er et skittent sår
som lett blir infisert av
skyldfølelser
selvanklager
selvmedlidenhet
hat
bitterhet.*

*Herre
tilgi meg det
som er mitt i dette.*

*Tilgi meg
at jeg ikke alltid klarer
når andre
heller salt i såret.*

*Uten kontinuerlig rensing
sprer infeksjonen seg
i hele kroppen
og fører til koldbrann
og død.*

*Herre
gi meg vilje til rensing.
Hjelp meg å desinfisere
det infiserte.
Amen.*

Ringen

*En liten gyllen ring
vokste inn i fingeren min
var der fra forlovelsen av
under bryllupet
under to fødsler
under 14 skiftende år*

*og i fem lange måneder
etter at han tok av sin ring
med mitt navn inni.*

*Jeg begynte på et nytt sted
hvor ingen kjente meg.
Jeg måtte velge
om jeg fremdeles lot som om
jeg ennå var gift.*

*Ringens satt fast
jeg måtte dra hardt
rev av en flik av fingerhuden
en flik av hjertehuden.*

*Jeg følte meg mishandlet
og naken
gjemte ringfingeren min
da jeg var sammen med barna
blant fremmede mennesker*

*men jeg kunne ikke skjule
hjertebloodet
som ennå rant
fra et ringformet sår.*

Minnene

*Du har tross alt
barna
og de gode minnene...
hører jeg sagt.*

*OK
jeg er ikke blitt
slått eller underkuet
men adressen er likevel
feil.*

*Mine gode minner
gjør meg vondt:*

*det å oppleve
vår sang
vårt feriested
vårt favorittprogram
vårt...*

er bare opprivende.

*Gamle bilder
får ennå vente
i skoesken
i mange mange år
før de blir limt inn.*

*Og barna ligner
heldigvis
mest på meg.*

Mitt folk

*Mitt folk
hvem vil elske
mitt folk?*

*Hvem vil
være mild
og ikke hard?
Hvem vil forsvere
og ikke fordømme
mitt folk?*

*Hvem vil trøste
hvem vil tjene
hvem vil hedre
mitt folk?*

*Hvem vil erklære
et nådens
og håpets år
for mitt folk
som er:*

*de skilte
de etterlatte
de ensomme?*

Reise

*Jeg har gjort en lang reise
fra sorg
i sorg
nærmer meg målet
dypere glede.*

*Reisen er gjort
men reisen har også gjort
mye med meg.*

Mye.